

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

w sprawie **Ł. Z.**

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 232 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 stycznia 2014 r.,

inicjatywy Sądu Rejonowego w L.

z dnia 5 grudnia 2013 r. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości (sygn. akt II K [...]),
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ś.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L., postanowieniem z dnia 5 grudnia 2013r., wystąpił z inicjatywą przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ś. z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu wskazano, że doprowadzenie oskarżonego przebywającego w zakładzie psychiatrycznym na leczeniu, którego nie może przerwać, na rozprawę główną do L. wiązałoby się z koniecznością między innymi przetransportowania go do zakładu psychiatrycznego blisko siedziby Sądu występującego, co byłoby utrudnione lub wręcz niemożliwe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywę Sądu Rejonowego w L. należy uznać za zasadną. O ile okoliczności podnoszone przez Sąd występujący, dotyczące między innymi konieczności uzyskania zgody sądów, w sprawach których wprowadzono do wykonania środka zabezpieczające w postaci umieszczenia oskarżonego w zakładzie psychiatrycznym, czy miejsce zamieszkania świadków, stanowią identyczne utrudnienie dla obydwu Sądów i niewątpliwie nie mogłyby stanowić podstawy przekazania niniejszej sprawy, o tyle praktyczny brak realnej możliwości przewiezienia oskarżonego do zakładu psychiatrycznego w pobliżu Sądu występującego w rozsądnym terminie przesądził o konieczności przekazania sprawy do Sądu właściwego z uwagi na miejsce pobytu oskarżonego. Analiza akt wskazuje bowiem, że w sprawie podjęto działania mające na celu zapewnienie stawiennictwa oskarżonego na rozprawie głównej i w zasadzie nie byłoby niemożliwym jej rozpoznanie przez Sąd występujący. Czynności, które jednak w związku z tym należałoby przedsięwziąć, *de facto* spowodowałyby co najmniej niemożność rozpoznania sprawy na długi okres. Problemów tych można uniknąć w przypadku przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ś., do którego oskarżony mógłby zostać doprowadzony bezpośrednio z zakładu psychiatrycznego, w którym obecnie przebywa. Kwestie dotyczące uzyskania zgody organów dysponujących czy miejsca zamieszkania świadków jawią się, zdaniem Sądu Najwyższego, jako problemy dużo mniejszej rangi, które nie mogły konkurować z tymi dotyczącymi możliwości doprowadzenia oskarżonego do Sądu występującego i w praktyce możliwości przeprowadzenia postępowania w sprawie. W orzecnictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że możliwe jest przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k., ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości, w sytuacji gdy zapewnienie stawiennictwa oskarżonego w siedzibie sądu znajdującego się w znacznej odległości od jego miejsca przebywania jest co najmniej znacznie utrudnione, w przypadku braku tego typu uwarunkowań co do jego stawiennictwa w sądzie znajdującym się dla niego bliżej (por. post. SN z 24 maja 2013r., II KO 33/13, Lex nr 1317931, post. SN z 19 kwietnia 2005r. II KO 13/05, Lex nr 149631). Podkreślić przy tym należy, że przekazanie sprawy przez Sąd Najwyższy określone w art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. W niniejszej sprawie, ze względu na zasady ekonomiki procesowej,

wskazane było z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Ś., w którym przeprowadzenie postępowania karnego w rozsądnym terminie jest dużo bardziej realne niż w Sądzie Rejonowym w L., gdzie doprowadzenie oskarżonego na rozprawę w praktyce byłoby mocno utrudnione, a być może nawet niemożliwe.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

aw